

Om denne fila:

Dette er ebokversjonen av Mette Newths bok "Den lille vikingen", som utkom første gang i 1969. Boka har vært ikke vært i salg på flere tiår, og bibliotekutgavene er stort sett utslitt. Familien besluttet derfor å skanne boka inn og nettpublisere den i PDF-format, til glede for gamle og nye lesere.

Denne eboka er skannet inn fra en gammel og mye brukt original av en barnebok, og kvaliteten på innskanningen bærer preg av det enkelte steder. Ved anledning vil en bedre innskannet versjon foreligge, da også i en slik oppløsning at den kan utgis på papir for den som måtte ønske det.

Om forfatteren:

Mette Cecilie Newth ble født i Oslo i 1942, og er en av Norges mest anerkjente barnebokforfattere og illustratører. Hun har utgitt 25 bøker, har vunnet en rekke nasjonale og internasjonale priser og innehatt sentrale stillinger i norsk kulturliv.

Bruksbetingelser:

Eboka publiseres under en såkalt [Creative Commons-lisens](#), som betyr at du kan laste den ned, skrive den ut og dele av hjertens lyst med andre. "Den lille vikingen" kan også fritt benyttes i skoler, barnehager og bibliotek, men skal ikke brukes i noen kommersiell sammenheng uten tillatelse. Typiske eksempler på kommersiell bruk er gjengivelse i bøker, aviser, TV-programmer og liknende. Ved tvil skal forfatteren alltid kontaktes.

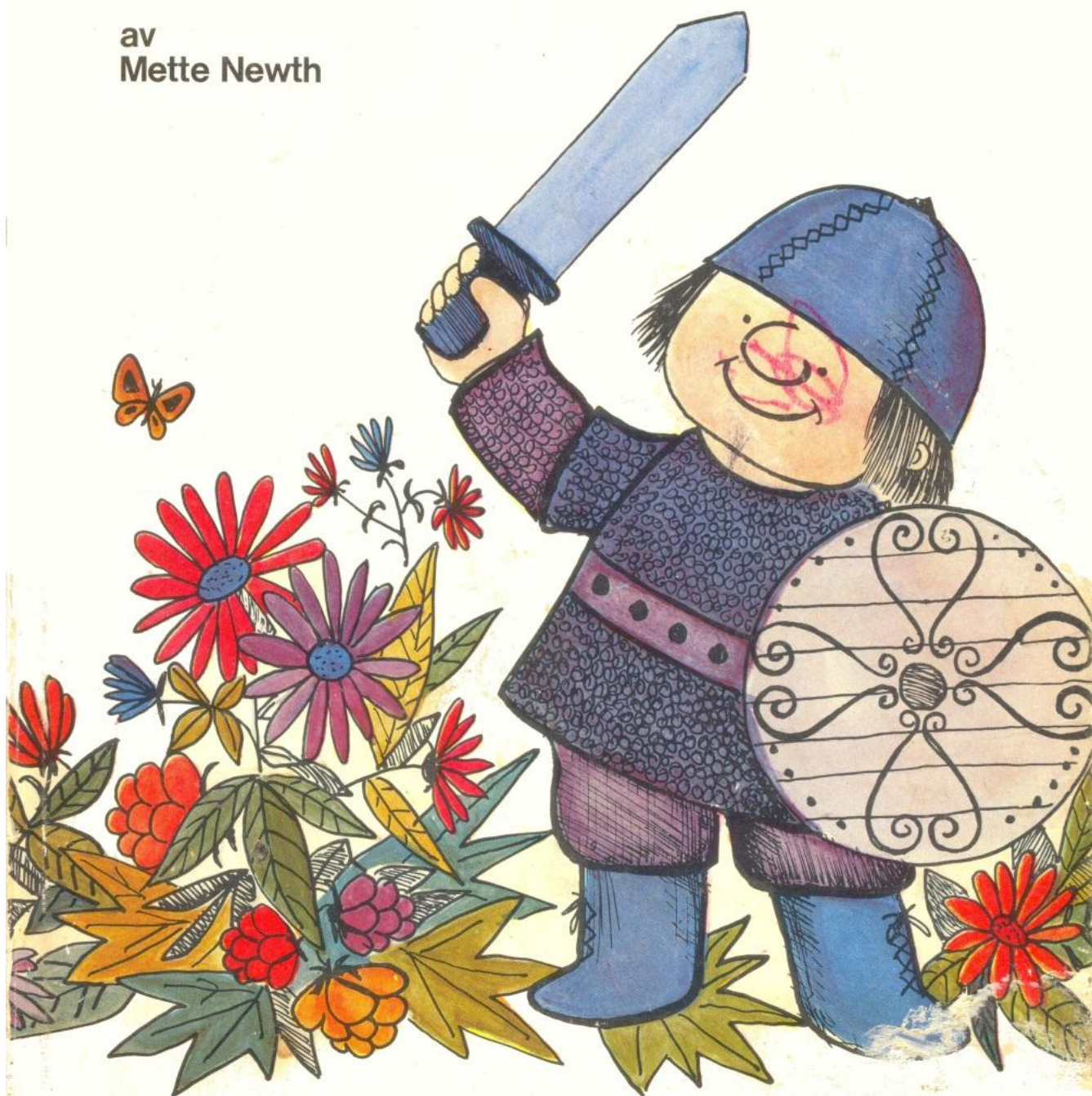
Versjonsnummer:

1.0, publisert 1. februar 2009

DEN LILLE VIKINGEN

av
Mette Newth

Printed in Norway by Emil Moestue A.s
Utgitt med støtte fra Norsk kulturfond

DEN LILLE VIKINGEN

AV
METTE NEWTH

FORLAGT AV
H. ASCHEHOUG & CO. (W. NYGAARD)
OSLO 1969

For lenge, lenge siden levde vikinger i Norge. Mange mener at de var barske og kjekke, og andre mener at de var noen fæle fyrer som sloss og gjorde mye annet galt.

Det er ikke godt å si hvem som har rett. Men gutter og piker var før i tiden som de er i dag. Og nå vil jeg fortelle deg en historie om en liten vikinggutt.

Det var engang en liten vikinggutt som het Eirik. Han ville så gjerne dra ut i verden. Ikke for å slåss, for det syntes han var dumt. Nei, han ville ut å finne noe riktig pent til moren sin. Men de voksne ville ikke ta ham med. «Vent til du blir stor,» sa de, om og om igjen.

Han satt på stranden og tenkte på skipene og ble tristere og tristere. Men plutselig kom han på noe ordentlig lurt. Tenk om han kunne bygge sin egen båt og reise ut helt alene! Da ville han sikkert finne verdens fineste gave til mor.

Om kvelden hvasket han til mor: «Jeg vil bygge en båt og reise langt, langt, langt. Og så skal jeg hente verdens fineste gave til deg, for du er den snilleste og peneste jeg vet.» Mor smilte og klemte ham godt. «Får du lov av far å bygge båt, så skal jeg lage stripe seil,» sa hun.

Tidlig neste morgen hoppet Eirik fra stein til stein på stranden og ropte: «Far, får jeg bygge båt?» «Det kan du vel,» sa faren, «du har jo laget både sverd og skjold selv, så du greier sikkert å bygge båt. Planker og nagler skal du få av meg, og jeg skal hjelpe deg å skjære dragehode.»

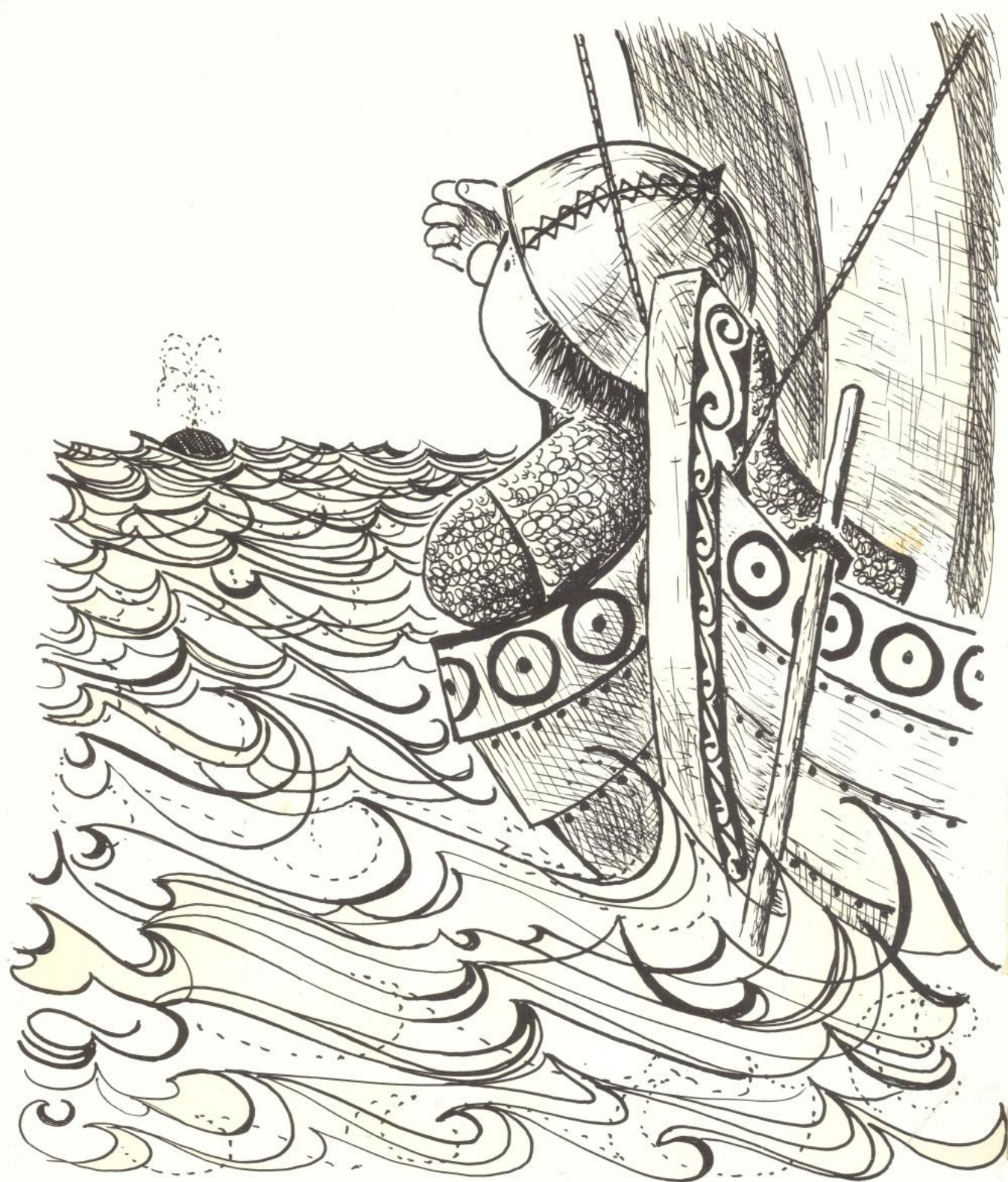
Eirik ble hoppende glad. Han hamret, banket og snekret uten stans, og det varte ikke lenge før det lignet en båt. De voksne vikingene lo. «Har du tenkt deg ut på havet i den vesle båten?» spurte de. «Den kommer du nok ikke langt med om du er aldri så god sjømann.» Eirik viking arbeidet bare videre, for båten hans skulle bli like fin som langskipene som drog forbi.

Endelig var båten ferdig, det stripete seilet og dragehodet var på plass. Mor pakket niste, far gav gode råd, og Eirik skjøv fra land.

Båten gynet og gynet på de svære bølgene. Eirik lå på maven over relingen og stirret ned i vannet etter krabber og sjøstjerner, etter fisker og maneter. Men så ble det så dypt at han ikke kunne se dem mer.

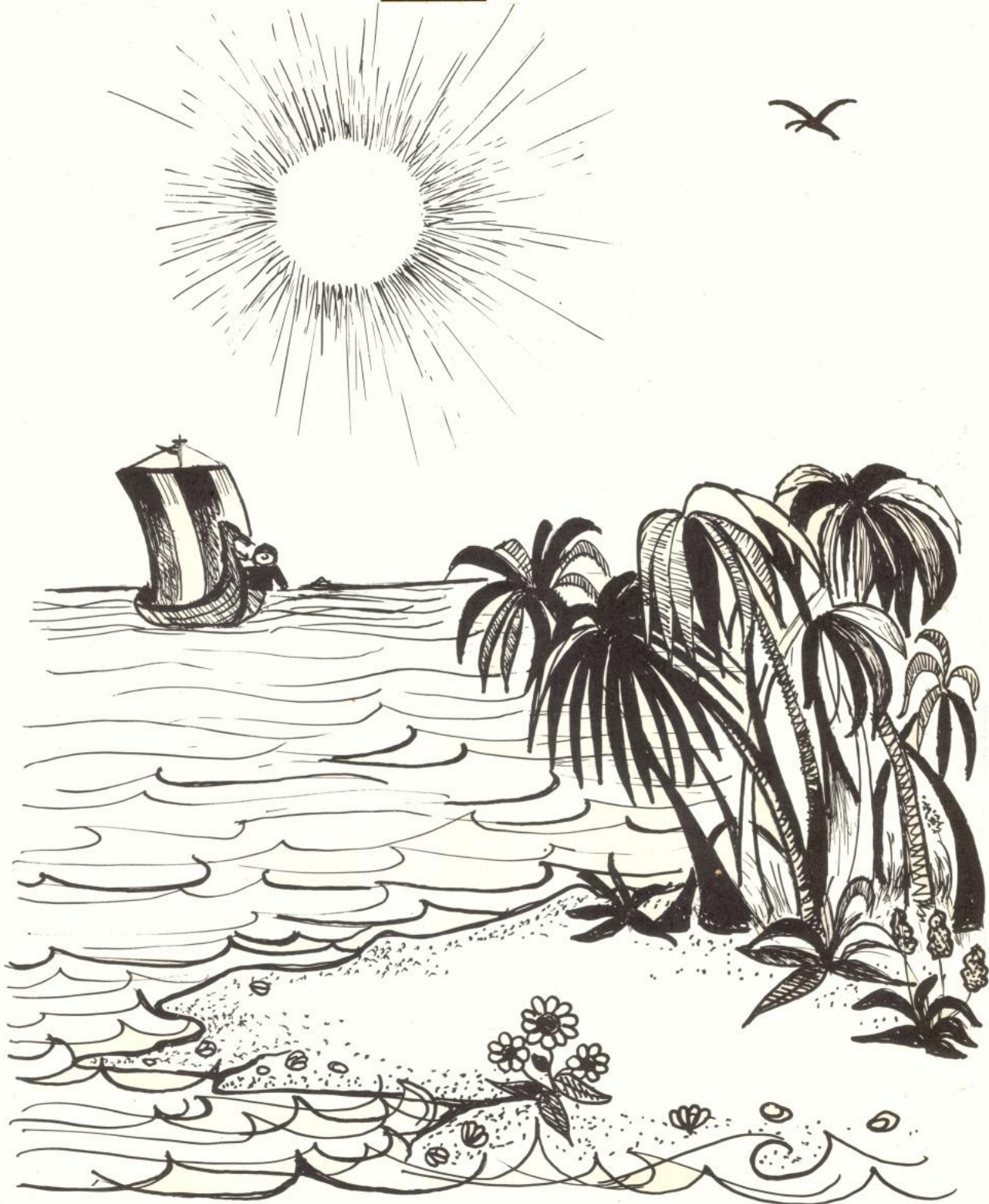

Han seilte lenger og lenger ut på havet, og han så og så, men han fant ikke gaven til mor. Plutselig duppet et blått skjær opp og ned i vannet, langt ute. Hva kunne det være?

På et blunk ble skjæret kjempestort og spratt i været like foran båten. «Hvem er du?» hilstet Eirik gjennom vannspruten. «Jeg er hvalen, det største dyret som bor i havet,» buldret hvalen. «Å så flott,» ropte Eirik, «vil du være verdens fineste gave til moren min?» «Dessverre, jeg har det altfor travelt,» pustet hvalen. «Det var hyggelig å treffe deg, og du er sannelig en dyktig sjømann. Hils moren din.» Dermed forsvant den i havet.

Og Eirik seilte videre. Solen skinte sterkere, og luften ble varmere. Langt om lenge kom han til en strand med svaiende trær og mange, mange blomster. «Her finner jeg sikkert noe moren min blir glad for,» tenkte han og hoppet i land til blomstene.

Han plukket de røde, de blå, de grønne og løp til træerne med de lange, gule fruktene, men da hørte han et fælt brøl og så et stort dyr bak seg. «Grr . . . grr . . . er du ikke redd, jeg er L-Ø-V-E-N!» knurret dyret.

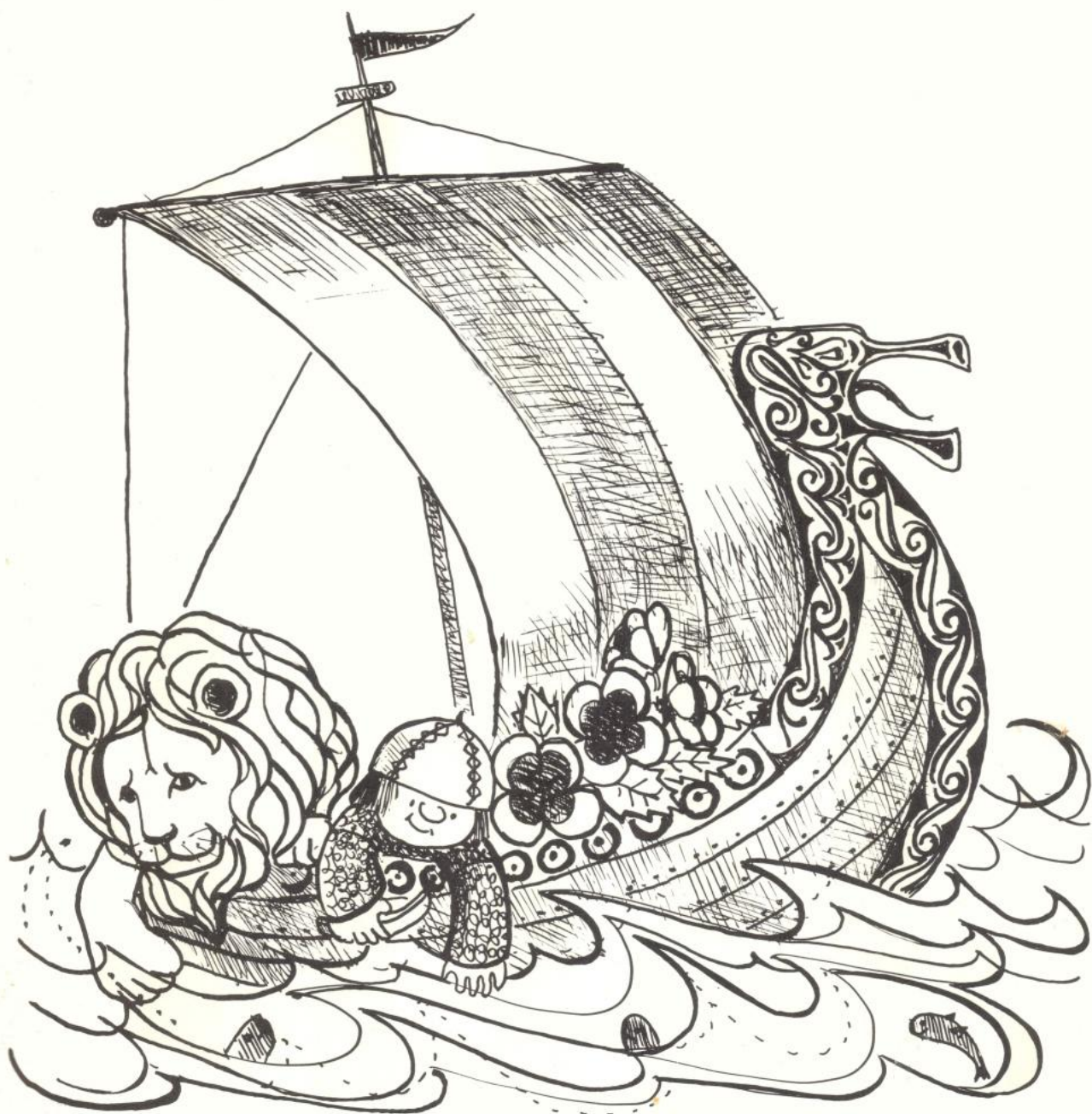
«Redd? Jeg er vel ikke redd,» svarte Eirik, «jeg er jo en ekte viking, og en dyktig sjømann.» Løven ble nokså skamfull. «Å, det visste jeg ikke,» sa den, «skal vi ikke være venner?»

«Det kan vi vel,» sa Eirik, «vil du være verdens fineste gave til moren min? En løve blir hun helt sikkert glad for å få.» Jo, det ville løven gjerne.

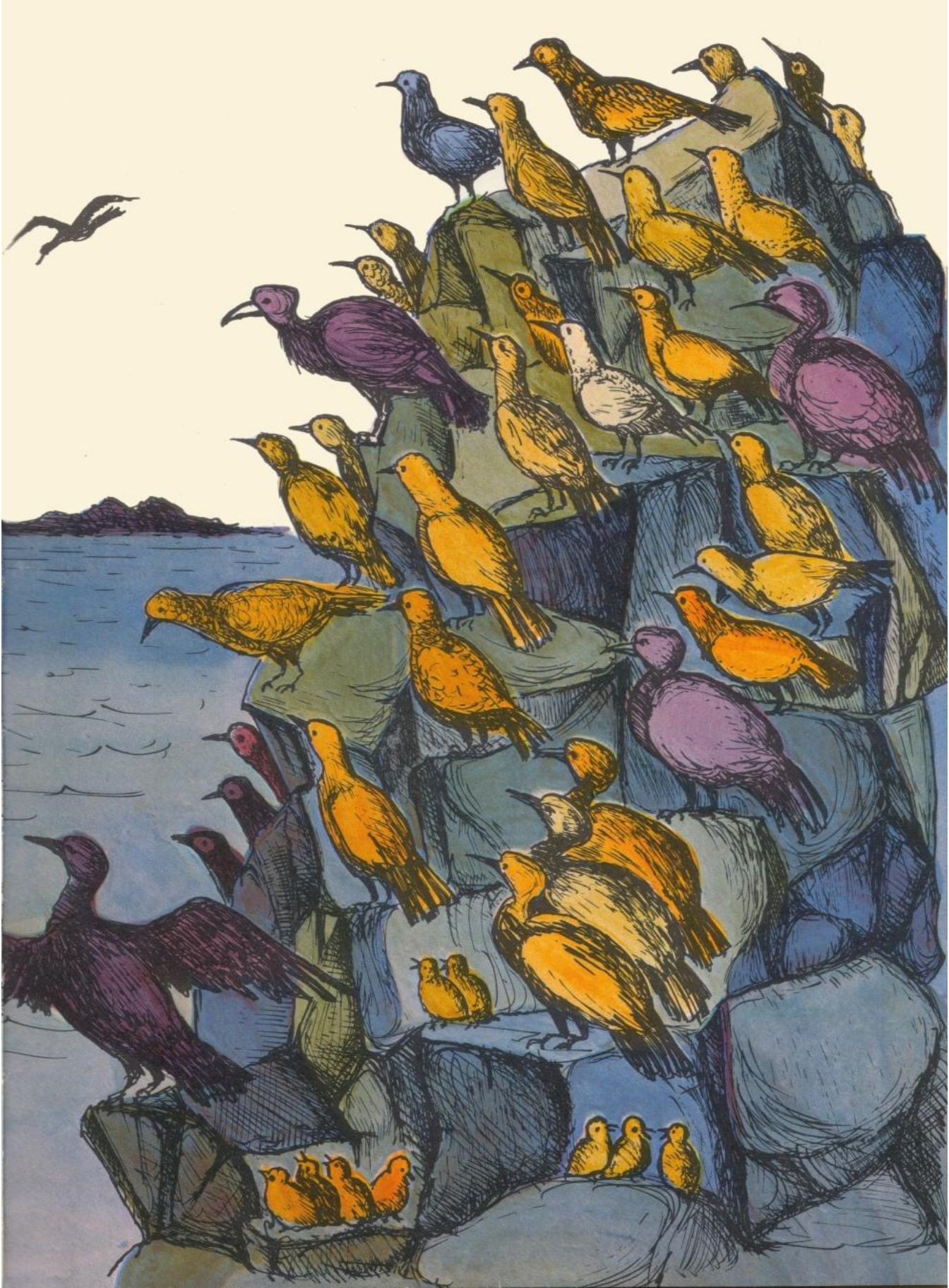
Men først fylte de båten med gaver til far og Eiriks søsken, og alle de andre hjemme. De plukket kokosnøtter og bananer og mange, mange rare frukter. Til sist fant Eirik fire, store ildrøde blomster, de var til mor.

Vinden var sterk og bølgene høye. Løven hadde det ikke godt, stakkar. Den ble nokså sjøsyk. Men tapper var den, for sjømannsløve ville den bli.

En dag fikk de se holmer og skjær fulle av skrikende fugler. «Hei,» ropte Eirik, «fly hjem og fortell at nå kommer jeg med verdens fineste gave til mor!» Løven brølte så det hørtes milevidt, og fuglene flakset forskrekket til alle kanter.

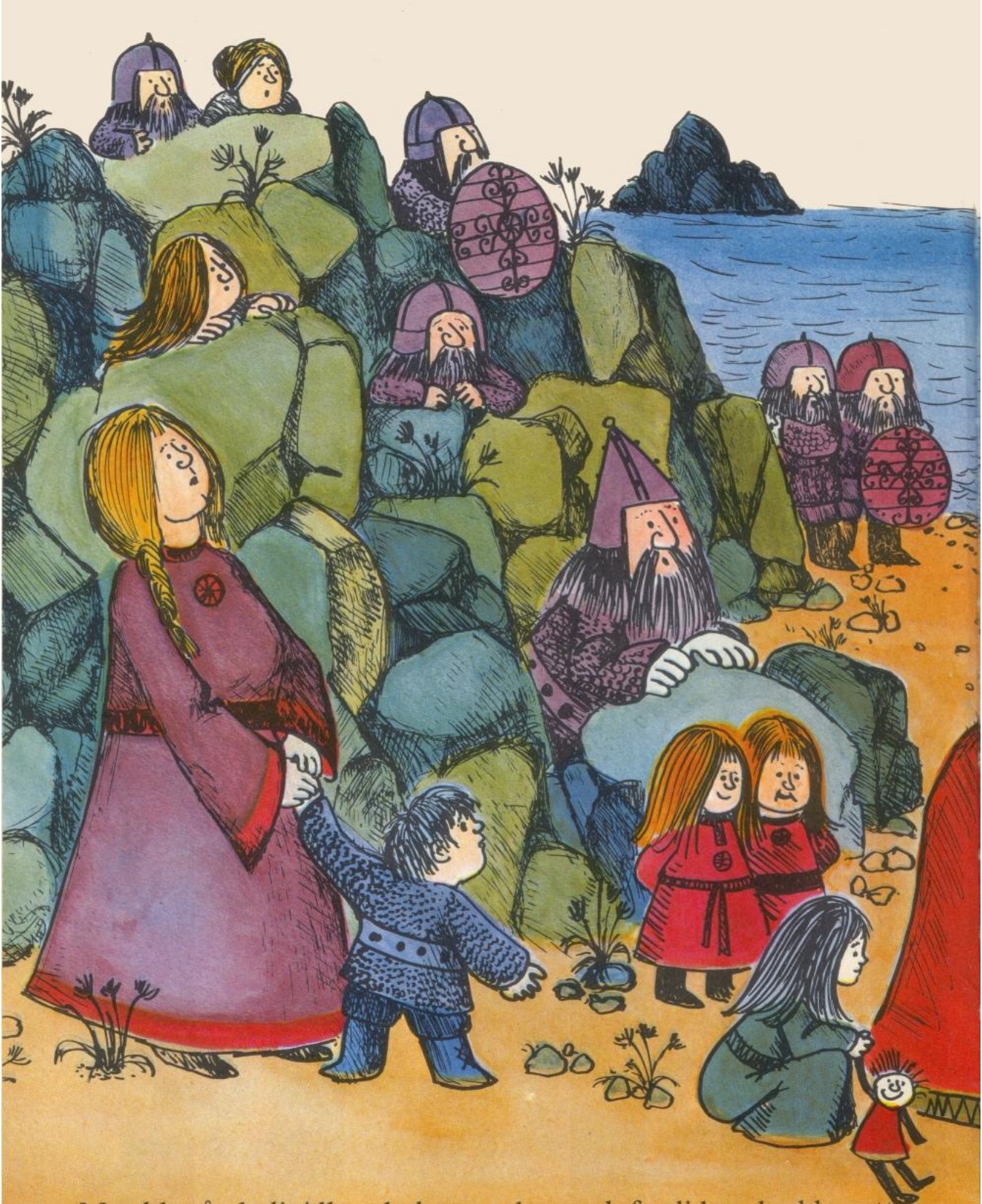

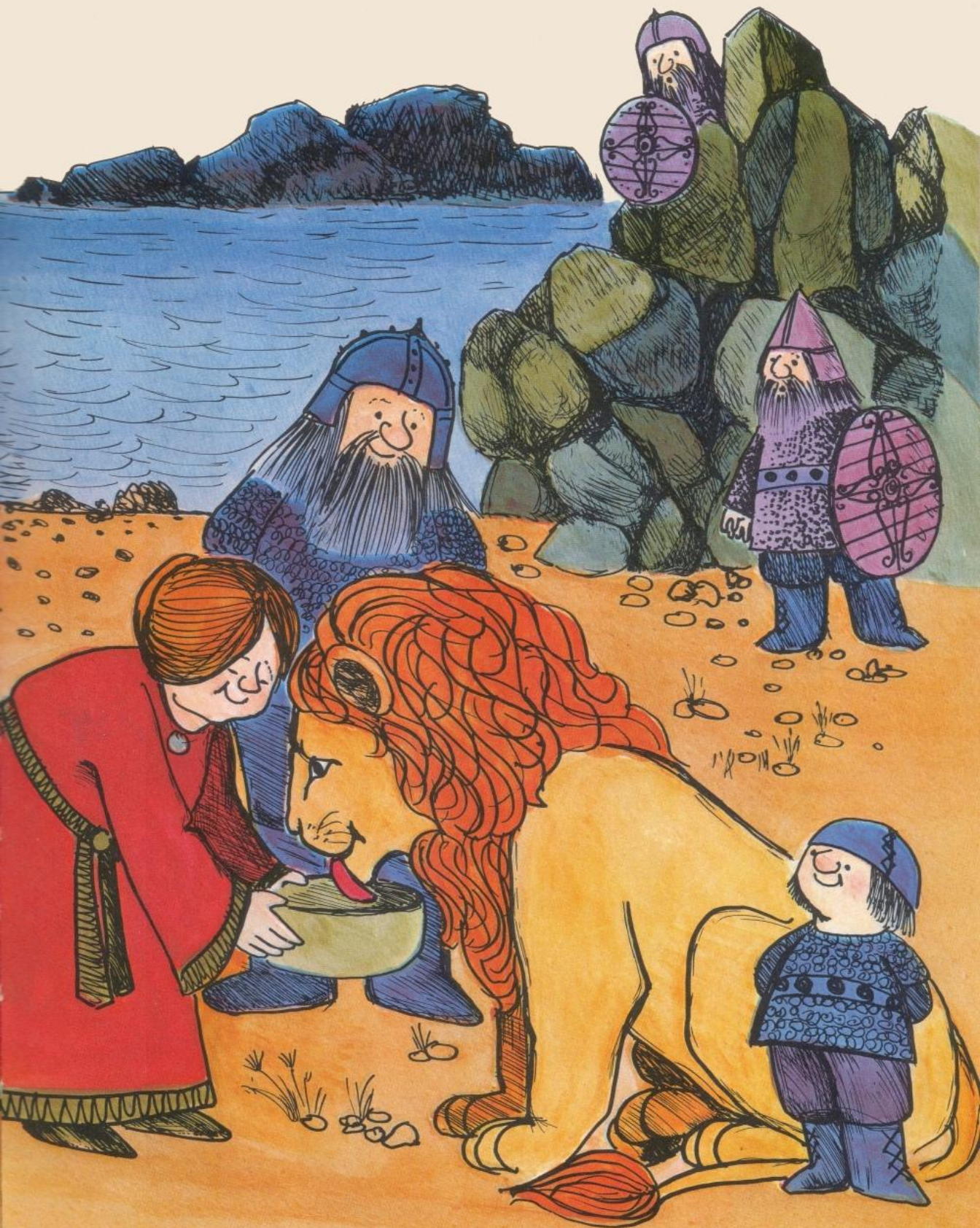
Inne på land stod de voksne vikingene og glodde da båten nærmet seg. Var dette lille Eirik, med bytte fra fremmede land?

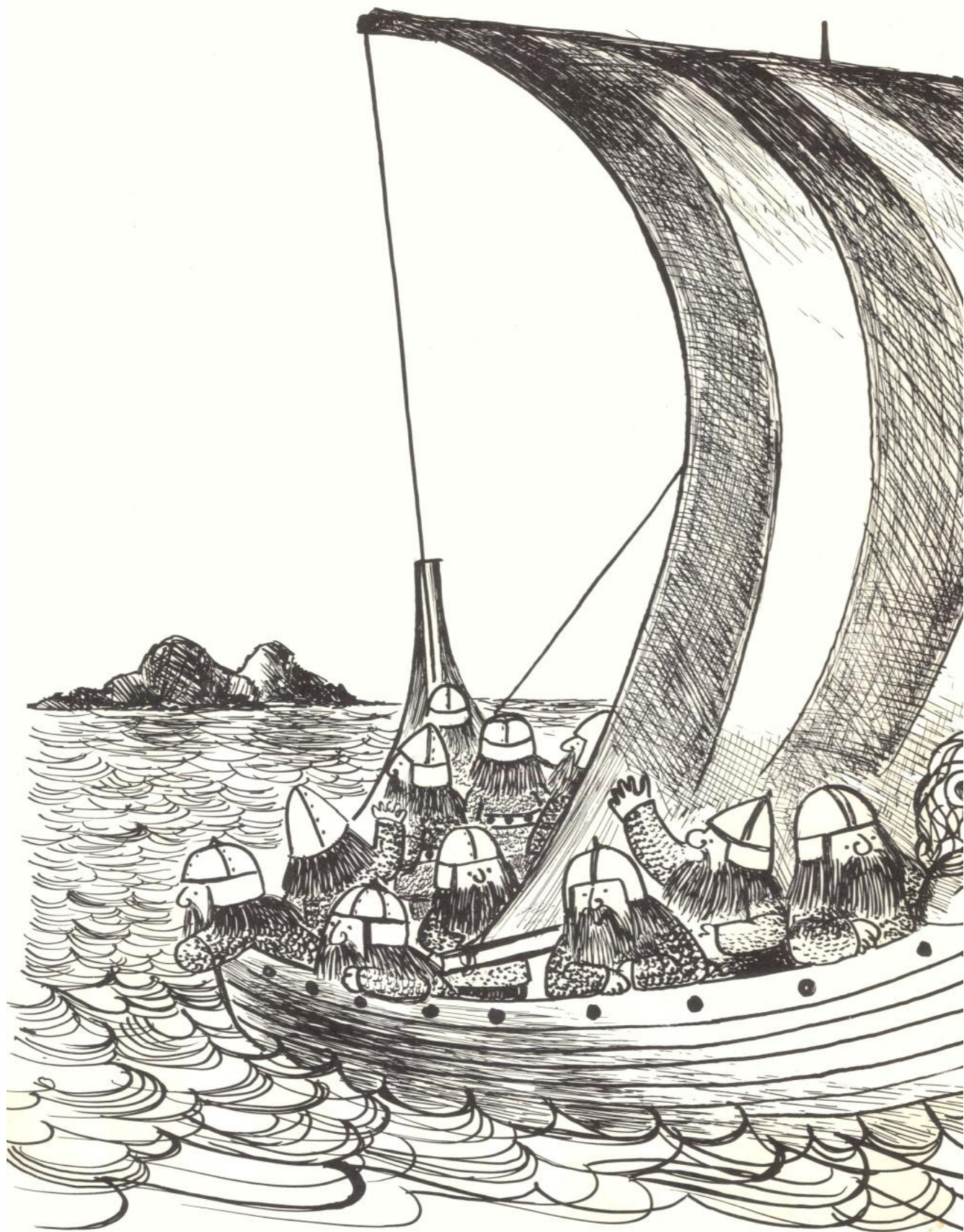
«Grr . . .» brølte løven så vennlig den kunne. Den ville bare si god dag, men de voksne ble allikevel litt redde. «Sannelig er du modig som har tatt med deg det farlige dyret hjem,» sa de. «Det er ikke noe farlig dyr, det er verdens fineste gave til mor,» sa Eirik stolt.

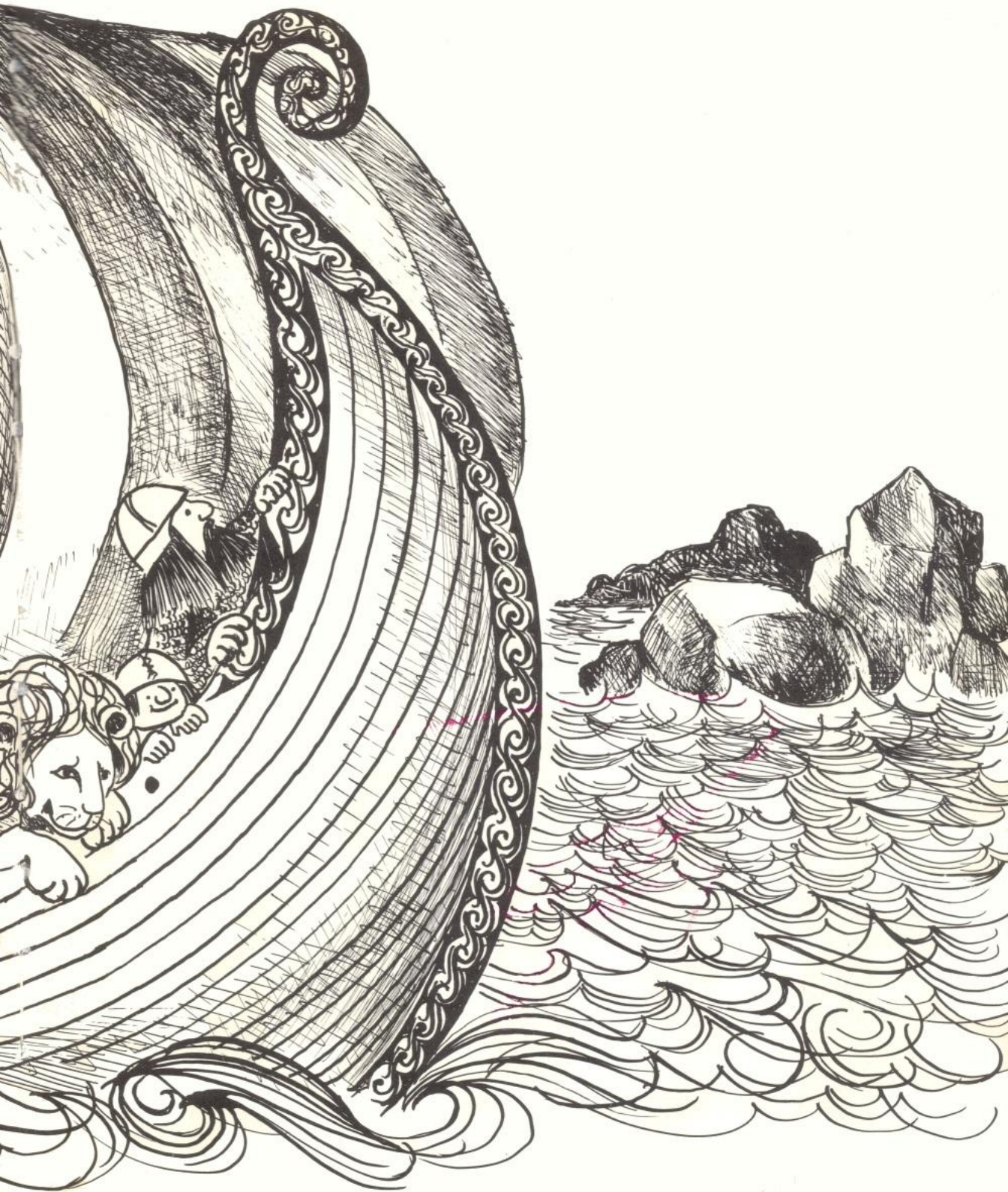
Mor ble så glad! Aller gladest var hun nok fordi hun hadde gutten sin hjemme igjen. «Stakkar, du er nok sulten siden du brøler sånn,» sa hun og hentet et fat mat til løven.

Hverken hun eller far var redde, for løven var jo Eiriks venn.

Hver dag passet Eirik på mors løve, og når langskipene drog ut,

stod de to foran og speidet over havet.

Eirik viking likte allikevel best å seile i egen båt sammen med mor og far og sin beste venn, løven, verdens fineste gave til mor.